Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 12 listopada 2015 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Artykuł 7 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 121 i art. 132 ust. 2 — Akty wykonawcze do tego rozporządzenia — Ważność, w świetle traktatu FUE, aktu o przystąpieniu z 2003 r. oraz zasad niedyskryminacji, pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji — Modulacja płatności bezpośrednich przyznawanych rolnikom — Zmniejszenie kwot — Poziom płatności bezpośrednich stosowany w państwach członkowskich Wspólnoty Europejskiej w jej kształcie na dzień 30 kwietnia 2004 r. oraz w państwach członkowskich, które przystąpiły do Wspólnoty Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. — Brak publikacji i uzasadnienia

W sprawie C-103/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 marca 2014 r., w postępowaniu:

Bronius Jakutis,

Kretingalės kooperatinė ŽŪB

przeciwko

Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos,

Lietuvos valstybė,

przy udziale:

Lietuvos Respublikos Vyriausybė,

Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes trzeciej izby, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, J. Malenovský, M. Safjan (sprawozdawca), A. Prechal i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Wahl,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 25 lutego 2015 r.,

* Język postępowania: litewski.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu B. Jakutisa i Kretingalės kooperatinė ŽŪB przez E. Pranauskasa, J. Sviderskisa oraz I. Vėgėlė, advokatas,

— w imieniu rządu litewskiego przez D. Kriaučiūnasa, K. Anužisa, R. Makelis, A. Karbauskas oraz K. Vainienė, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu polskiego przez B. Majczynę, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Rady Unii Europejskiej przez E. Karlsson oraz J. Vaičiukaitė, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez H. Kranenborga oraz A. Steiblytė, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 39 TFUE, rozdziału 6 sekcja A pkt 27 lit. b) załącznika II do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej „aktem o przystąpieniu z 2003 r.") oraz art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 121 i art. 132 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30, s. 16; sprostowanie Dz.U. 2010, L 43, s. 7), a także ważności art. 10 ust. 1 i art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009, sprostowania do tego rozporządzenia opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 18 lutego 2010 r., decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 4391 final z dnia 2 lipca 2012 r. zezwalającej na przyznanie krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich na Litwie za rok 2012 i dokumentu roboczego Komisji DS/2011/14/REV2 z dnia 20 października 2011 r.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między B. Jakutisem i Kretingalės kooperatinė ŽŪB (spółdzielnią rolniczą z Kretingalė) a Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos (krajową agencją płatniczą przy ministerstwie rolnictwa, zwaną dalej „agencją") i Lietuvos valstybė (państwem litewskim) w przedmiocie modulacji płatności bezpośrednich Unii Europejskiej oraz zmniejszenia krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich (zwanych dalej „KUPB") za rok 2012 względem skarżących w postępowaniu głównym, którzy żądają zasądzenia na ich rzecz odszkodowania z tytułu utraconych korzyści.

Ramy prawne

Akt o przystąpieniu z 2003 r.

3 Artykuł 9 aktu o przystąpieniu z 2003 r. stanowi:

„Postanowienia niniejszego aktu, których celem lub skutkiem jest uchylenie lub zmiana aktów przyjętych przez instytucje w sposób inny niż w ramach środków przejściowych, mają taki sam status prawny jak postanowienia, które one uchylają lub zmieniają i podlegają tym samym regułom, jak te postanowienia".

4 Zgodnie z art. 23 tego aktu:

„Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może dokonać takich dostosowań do postanowień niniejszego aktu odnoszących się do wspólnej polityki rolnej [(WPR)], jakie mogą okazać się niezbędne w wyniku zmiany reguł wspólnotowych. Takie dostosowania mogą być dokonane przed dniem przystąpienia".

5 Artykuł 57 wskazanego aktu brzmi następująco:

„1. W przypadku gdy akty instytucji poprzedzające przystąpienie wymagają dostosowania z uwagi na przystąpienie, a niezbędne dostosowania nie zostały przewidziane w niniejszym akcie ani w jego załącznikach, dokonuje się niezbędnych dostosowań zgodnie z procedurą przewidzianą w ustępie 2. Takie dostosowania wchodzą w życie z dniem przystąpienia.

2. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, lub też Komisja, w zależności od tego, który z tych organów przyjął dany akt, sporządzi w tym celu odpowiednie teksty".

Rozporządzenie (WE) nr 1259/1999

6 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 113 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 25, s. 424) rozporządzenie to znajdowało zastosowanie do płatności przyznawanych bezpośrednio rolnikom na podstawie systemów wsparcia w zakresie WPR, finansowanych w całości lub w części z sekcji Gwarancja Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), z wyjątkiem płatności przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającym i uchylającym niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, s. 80 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 25, s. 391).

7 W rozdziale 6 sekcja A pkt 27 lit. b) załącznika II do aktu o przystąpieniu z 2003 r. do rozporządzenia nr 1259/1999 dodane zostały art. 1a–1c, dotyczące systemów wsparcia w nowych państwach członkowskich.

8 W art. 1a rozporządzenia nr 1259/1999 ustanowiony został system płatności bezpośrednich wprowadzany stopniowo w nowych państwach członkowskich. Artykuł ten stanowił:

„Wprowadzenie systemów wsparcia w nowych państwach członkowskich

W Republice Czeskiej, Estonii, na Cyprze, Łotwie, Litwie, Węgrzech, Malcie, w Polsce, Słowenii i Słowacji (dalej jako »nowe państwa członkowskie«) płatności bezpośrednie przyznane w ramach systemów wsparcia wymienionych w art. 1 są wprowadzane zgodnie z następującym harmonogramem wzrostu wyrażonym w procentach poziomu płatności stosowanych w odpowiednich latach we Wspólnocie w kształcie na dzień 30 kwietnia 2004 r.:

— 25% w 2004 r.

— 30% w 2005 r.

— 35% w 2006 r.

— 40% w 2007 r.

— 50% w 2008 r.

— 60% w 2009 r.

— 70% w 2010 r.

— 80% w 2011 r.

— 90% w 2012 r.

— 100% od 2013 r.”.

9 W art. 1b rozporządzenia nr 1259/1999 został ustanowiony system jednolitej płatności obszarowej (zwany dalej „SJPO”), który nowe państwa członkowskie mogą wdrożyć, zastępując płatności bezpośrednie przyznane w ramach systemów wsparcia, o których mowa w art. 1 tego rozporządzenia.

10 Artykuł 1c rozporządzenia nr 1259/1999 zezwolił nowym państwom członkowskim na przyznanie KUPB. Artykuł ten stanowił w ust. 1:

„Do celów niniejszego artykułu: »[k]rajowy system podobny do WPR« oznacza jakikolwiek krajowy system płatności bezpośrednich stosowany przed dniem przystąpienia nowych państw członkowskich, na mocy którego przyznawane było wsparcie rolnikom w odniesieniu do produkcji objętej jednym z systemów płatności bezpośrednich [Unii] wymienionych w załączniku I”.

11 Zgodnie z art. 1c ust. 2 akapit ostatni:

„Całkowite bezpośrednie wsparcie, jakie rolnik może otrzymać w nowych państwach członkowskich po przystąpieniu na mocy odpowiedniego systemu [Unii], obejmujące wszystkie [KUPB], nie przekroczy poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiedniego systemu [Unii] stosowanego w tym czasie w państwach członkowskich Wspólnoty w kształcie na dzień 30 kwietnia 2004 r.”.

12 Artykuł 1c ust. 4, 5 i 8 rozporządzenia nr 1259/1999 brzmiał następująco:

„4. Jeżeli nowe państwo członkowskie podejmie decyzję o stosowaniu [SJPO], to takie nowe państwo członkowskie może udzielać uzupełniającą krajową pomoc bezpośrednią na warunkach, o których mowa w ust. 5 i 8.

5. Całkowita kwota na sektor uzupełniającej pomocy krajowej przyznanej w danym roku stosowania [SJPO] jest ograniczona przez szczególną kopertę finansową na każdy sektor. Koperta ta jest równa różnicy pomiędzy:

— całkowitą kwotą wsparcia na sektor wynikającą z zastosowania ust. 2 pierwsze lub drugie tiret, w zależności od tego, które jest właściwe i

— całkowitą kwotą bezpośredniego wsparcia, która byłaby dostępna w odpowiednim nowym państwie członkowskim dla tego samego sektora w danym roku w ramach [SJPO].

[…]

8. Żadne uzupełniające płatności krajowe ani pomoc nie mogą być udzielane na rzecz działalności rolnej objętej wspólną organizacją rynku, która nie jest bezpośrednio wspierana przez system wsparcia, o którym mowa w art. 1”.

Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003

13 Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 40, s. 269; sprostowanie Dz.U., L 270, s. 486), stanowiło w art. 10 zatytułowanym „Modulacja”:

„1. Wszystkie kwoty płatności bezpośrednich przyznawanych w danym roku kalendarzowym rolnikowi w danym państwie członkowskim są zmniejszane w każdym roku do 2012 r. o następujące wielkości procentowe:

— 2005: 3%,

— 2006: 4%,

— 2007: 5%,

— 2008: 5%,

— 2009: 5%,

— 2010: 5%,

— 2011: 5%,

— 2012: 5%.

[…]”.

14 Na mocy decyzji Rady 2004/281/WE z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającej Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej w następstwie reformy wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 93, s. 1) do rozporządzenia nr 1782/2003 dodano w szczególności art. 143a–143c.

15 W art. 143a rozporządzenia nr 1782/2003 został powtórzony harmonogram stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich ustanowiony w art. 1a rozporządzenia nr 1259/1999, natomiast art. 143b rozporządzenia nr 1782/2003 zawierał zasady odnoszące się do SJPO.

16 Podobnie jak art. 1c rozporządzenia nr 1259/1999, w art. 143c rozporządzenia nr 1782/2003 zezwalał nowym państwom członkowskim na przyznawanie KUPB i przewidywał również w ust. 2 akapit czwarty, że całkowite bezpośrednie wsparcie, jakie rolnik może otrzymać w nowych państwach członkowskich po ich przystąpieniu na mocy stosowanego systemu płatności bezpośrednich, obejmujących wszystkie KUPB, nie przekroczy poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiedniego systemu płatności bezpośrednich stosowanego w tym czasie w państwach członkowskich Wspólnoty w jej kształcie na dzień 30 kwietnia 2004 r.

17 Na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 583/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla mechanizmów bezpośredniego wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone mechanizmy wsparcia dla rolników, rozporządzenie (WE) nr 1786/2003 w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego i rozporządzenie (WE) nr 1257/1999 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w związku z przystąpieniem Cypru, Estonii, Litwy, Łotwy, Malty, Polski, Republiki Czeskiej, Słowacji, Słowenii i Węgier do Unii Europejskiej (Dz.U. L 91, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 43, s. 295) dodano do rozporządzenia nr 1782/2003 między innymi art. 12a.

18 Artykuł 12a rozporządzenia nr 1782/2003 stanowił w ust. 1:

„Artykuły 10 i 12 mają zastosowanie do nowych państw członkowskich od momentu rozpoczęcia nowego roku kalendarzowego, kiedy to poziom płatności bezpośrednich stosowany w nowych państwach członkowskich będzie co najmniej równy poziomowi [płatności bezpośrednich stosowanemu w tej dacie] we Wspólnocie z 30 kwietnia 2004 r. [we Wspólnocie w jej kształcie na dzień 30 kwietnia 2004 r.]”.

Rozporządzenie (WE) nr 73/2009

19 Zgodnie z motywem 17 rozporządzenia nr 73/2009:

„Modulacja nie powinna spowodować zmniejszenia kwot netto wypłacanych rolnikom w nowych państwach członkowskich do poziomu poniżej kwot wypłacanych ich odpowiednikom w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie. Dlatego też po rozpoczęciu stosowania modulacji w odniesieniu do rolników w nowych państwach członkowskich stawka zmniejszenia powinna ograniczać się do różnicy między poziomem stosowanym w ramach mechanizmu stopniowego wprowadzania a poziomem stosowanym w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie w następstwie zastosowania modulacji. Ponadto modulację należy uwzględniać podczas przyznawania [KUPB] rolnikom w nowych państwach członkowskich, którzy podlegają modulacji”.

20 Zgodnie z art. 2 lit. d) tego rozporządzenia „płatność bezpośrednia” oznacza „płatność przyznawaną bezpośrednio rolnikom w ramach systemu wsparcia wymienionego w załączniku I”.

21 Artykuł 7 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „Modulacja”, stanowi:

„1. Wszelkie płatności bezpośrednie, których kwota przewyższa 5 000 EUR, które mają być przyznawane rolnikowi w danym roku kalendarzowym, zmniejsza się w każdym roku do 2012 r. o następujące wielkości procentowe:

a) w 2009 r.: o 7%;

b) w 2010 r.: o 8%;

c) w 2011 r.: o 9%;

d) w 2012 r.: o 10%.

2. Zmniejszenia przewidziane w ust. 1 zwiększa się o cztery punkty procentowe w przypadku kwot wyższych niż 300 000 EUR.

[…]”.

22 Artykuł 10 rozporządzenia nr 73/2009, zatytułowany „Szczególne zasady dotyczące modulacji w nowych państwach członkowskich”, stanowi:

„1. Artykuł 7 ma zastosowanie do rolników w nowym państwie członkowskim w danym roku kalendarzowym jedynie wtedy, gdy poziom płatności bezpośrednich stosowany w tym państwie członkowskim na ten rok kalendarzowy zgodnie z art. 121 jest co najmniej równy poziomowi stosowanemu wówczas w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1.

2. Jeśli art. 7 stosuje się do rolników w nowym państwie członkowskim, wartość procentowa mająca zastosowanie na mocy art. 7 ust. 1 ogranicza się do różnicy między poziomem płatności bezpośrednich mającym w odniesieniu do niego zastosowanie na mocy art. 121 a poziomem płatności w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, z uwzględnieniem wszystkich redukcji zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1.

[…]”.

23 Artykuł 121 tego rozporządzenia przewiduje:

„W nowych państwach członkowskich […] płatności bezpośrednie wprowadza się zgodnie z następującym harmonogramem przyrostów wyrażonych jako odsetek mającego wówczas zastosowanie poziomu takich płatności w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie:

— 60% w 2009 r.,

— 70% w 2010 r.,

— 80% w 2011 r.,

— 90% w 2012 r.,

— 100% od 2013 r.

[…]”.

24 Zgodnie z art. 132 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia:

„Nowe państwa członkowskie […] mają – z zastrzeżeniem uzyskania zezwolenia Komisji – możliwość uzupełnienia wszelkich płatności bezpośrednich:

a) w odniesieniu do wszystkich płatności bezpośrednich – do 30 punktów procentowych powyżej poziomu, o którym mowa w art. 121, mającego zastosowanie w danym roku. […] Nowe państwa członkowskie mogą jednak uzupełniać płatności bezpośrednie, o których mowa w tytule IV rozdział 7 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, do poziomu 100%. […];

lub

b) (i) w odniesieniu do płatności bezpośrednich innych niż system płatności jednolitej – do poziomu całkowitego wsparcia bezpośredniego, jakie rolnik mógłby otrzymać z tytułu poszczególnych produktów w ramach krajowego systemu podobnego do WPR w danym nowym państwie członkowskim w roku kalendarzowym 2003, zwiększonego o 10 punktów procentowych. Jednakże w przypadku Litwy rokiem odniesienia jest jednak rok kalendarzowy 2002. […],

(ii) w odniesieniu do systemu płatności jednolitej – do całkowitej kwoty uzupełniającej krajowej pomocy bezpośredniej, która może zostać przyznana przez nowe państwo członkowskie w danym roku, zostaje ograniczona do określonej puli środków finansowych. Pula ta jest równa różnicy pomiędzy:

— kwotą o 10% wyższą od całkowitej kwoty krajowego systemu wsparcia bezpośredniego podobnego do WPR, która byłaby dostępna w odnośnym nowym państwie członkowskim w odniesieniu do roku kalendarzowego 2003 lub, w przypadku Litwy, roku kalendarzowego 2002 […]; oraz

— kwotą pułapu krajowego tego nowego państwa członkowskiego wymienioną w załączniku VIII, w stosownych przypadkach, dostosowaną zgodnie z art. 51 ust. 2.

W celu obliczenia całkowitej kwoty, o której mowa w tiret pierwszym niniejszego podpunktu, uwzględnia się krajowe płatności bezpośrednie lub ich składowe odpowiadające wspólnotowym płatnościom bezpośrednim lub ich składowym, które zostały wzięte pod uwagę przy wyliczaniu efektywnego pułapu danego nowego państwa członkowskiego zgodnie z art. 40 i art. 51 ust. 2.

W przypadku każdej odnośnej płatności bezpośredniej nowe państwo członkowskie może dokonać wyboru stosowania lit. a) lub b) […] akapitu [pierwszego].

[…]”.

25 Artykuł 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009 był początkowo sformułowany w następujący sposób:

„Całkowite bezpośrednie wsparcie, jakie może zostać przyznane rolnikowi w nowym państwie członkowskim po przystąpieniu w ramach odpowiednich płatności bezpośrednich, wraz z wszystkimi [KUPB], nie przekracza poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiadającego systemu płatności bezpośrednich mającego zastosowanie w tym czasie w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, od roku 2012, z uwzględnieniem zastosowania art. 7 w związku z art. 10”.

26 Przepis ten został poprawiony we wszystkich językach urzędowych w drodze sprostowania opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 18 lutego 2010 r. i brzmi następująco:

„Całkowite bezpośrednie wsparcie, jakie może zostać przyznane rolnikowi w nowym państwie członkowskim po przystąpieniu w ramach odpowiednich płatności bezpośrednich, wraz z wszystkimi [KUPB], nie przekracza poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiadającego systemu płatności bezpośrednich mającego zastosowanie w tym czasie w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, [z uwzględnieniem, od 2012 r., zastosowania] art. 7 w związku z art. 10".

27 Artykuł 132 ust. 4–8 rozporządzenia nr 73/2009 stanowi:

„4. Jeżeli nowe państwo członkowskie zadecyduje o stosowaniu [SJPO], może ono przyznawać uzupełniającą krajową pomoc bezpośrednią na warunkach, o których mowa w ust. 5 i 8.

5. Całkowita kwota uzupełniającej pomocy krajowej przyznanej w roku, w którym stosowany był [SJPO], może być ograniczona specjalną pulą środków finansowych przypadających na (pod)sektor, pod warunkiem że taka specjalna pula środków finansowych dla (pod)sektora dotyczy jedynie:

a) połączonych płatności bezpośrednich w ramach systemu płatności jednolitej; lub

b) w roku 2009 – jednej lub większej liczby płatności bezpośrednich, które są lub mogą zostać wyłączone z systemu płatności jednolitych zgodnie z art. 70 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 lub mogą podlegać częściowemu wdrażaniu, o którym mowa w art. 64 ust. 2 tego rozporządzenia;

c) od roku 2010 – jednej lub większej liczby płatności bezpośrednich, które mogą podlegać częściowemu wdrożeniu lub wsparciu specjalnemu przewidzianemu w art. 51 ust. 2 i art. 68 niniejszego rozporządzenia.

Pula ta jest równa różnicy pomiędzy:

a) całkowitą kwotą wsparcia przypadającą na (pod)sektor wynikającą z zastosowania odpowiednio przepisów ust. 2 akapit pierwszy lit. a) lub b); oraz

b) całkowitą kwotą wsparcia bezpośredniego, która byłaby dostępna w odnośnym nowym państwie członkowskim dla tego samego (pod)sektora w danym roku w ramach [SJPO].

6. Nowe państwa członkowskie mogą, na podstawie obiektywnych kryteriów i po zatwierdzeniu przez Komisję, podjąć decyzję o kwotach uzupełniającej pomocy krajowej, która ma zostać przyznana.

7. Zezwolenie Komisji:

a) w przypadku gdy zastosowanie ma ust. 2 akapit pierwszy lit. b), określa odnośne krajowe systemy płatności bezpośrednich podobne do WPR;

b) określa poziom, do którego może być wypłacana uzupełniająca pomoc krajowa, stawkę uzupełniającej pomocy krajowej oraz, w stosownych przypadkach, warunki jej przyznawania;

c) udzielane jest z zastrzeżeniem wszelkich dostosowań, które mogą się okazać niezbędne w związku ze zmianami WPR.

8. Uzupełniające krajowe płatności ani pomoc nie są udzielane z tytułu działalności rolniczej, w odniesieniu do której płatności bezpośrednie nie są przewidziane w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie”.

28 Na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 671/2012 z dnia 11 lipca 2012 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 204, s. 11), dodano do tego ostatniego rozporządzenia między innymi art. 133a, zatytułowany „Przejściowe wsparcie krajowe”, zgodnie z którym:

„1. […] nowe państwa członkowskie stosujące [SJPO] mają możliwość przyznawania w roku 2013 przejściowego wsparcia krajowego.

Z wyjątkiem Cypru przyznawanie takiego wsparcia wymaga zezwolenia Komisji, udzielanego zgodnie z ust. 5.

2. Przejściowe wsparcie krajowe może zostać przyznane rolnikom w sektorach, w odniesieniu do których w 2012 r. zatwierdzono [KUPB] oraz, w przypadku Cypru, pomoc państwa, zgodnie z art. 132 i 133.

3. Warunki przyznawania wsparcia są identyczne z warunkami przyznawania płatności na 2012 r. określonymi w art. 132 i 133.

[…]”.

Rozporządzenie (UE) nr 1307/2013

29 Artykuł 37 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347, s. 608) stanowi:

„Warunki przyznania przejściowego wsparcia krajowego są identyczne do tych, które zostały zatwierdzone dla przyznawania płatności zgodnie z art. 132 ust. 7 lub art. 133a rozporządzenia (WE) nr 73/2009 w odniesieniu do 2013 r., z wyjątkiem zmniejszenia płatności wynikającego z zastosowania art. 132 ust. 2 w związku z art. 7 i 10 tego rozporządzenia”.

Rozporządzenie (UE) nr 1310/2013

30 Na mocy rozporządzenia (UE) nr 1310/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego niektóre przepisy przejściowe w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1305/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie środków i ich rozdziału w odniesieniu do roku 2014, a także zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 oraz rozporządzenia (UE) nr 1307/2013, (UE) nr 1306/2013 i (UE) nr 1308/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie ich stosowania w roku 2014 (Dz.U. L 347, s. 865) dodano do rozporządzenia nr 73/2009 art. 133b, zatytułowany „Przejściowe wsparcie krajowe w 2014 r.”, który stanowi w ust. 3:

„Wsparcie może zostać przyznane na mocy niniejszego artykułu rolnikom w sektorach, którym przyznane zostało przejściowe wsparcie krajowe na podstawie art. 133a […] w 2013 r. […]”.

Decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final

31 Motyw szósty decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final brzmi następująco:

„Komisja opublikowała na potrzeby Komitetu Zarządzającego ds. Płatności Bezpośrednich dokument roboczy z dnia 20 października 2011 r. zawierający szczegółowe wyjaśnienia dotyczące sposobu dokonywania zmniejszania [KUPB] stosowanych przez niektóre nowe państwa członkowskie za rok 2012 na mocy art. 132 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009".

[tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej]

32 Decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final zawiera dwa artykuły, które brzmią następująco:

„Artykuł 1

1. Za rok 2012 Litwa uprawniona jest do przyznania [KUPB] stosownie do warunków określonych w złożonym przez to państwo wniosku z dnia 22 marca 2012 r.

2. Maksymalny poziom [KUPB] oraz odpowiadające mu maksymalne stawki wskazane są w załączniku do niniejszej decyzji.

3. Kurs wymiany stosowany do płatności bezpośrednich odpowiada kursowi stosowanemu dla płatności przyznanych w ramach [SJPO] przewidzianego w art. 122 rozporządzenia (WE) nr 73/2009.

4. Jeżeli łączna kwota płatności bezpośrednich przysługujących rolnikowi na mocy rozporządzenia (WE) nr 73/2009, w tym wszelkich [KUPB], przekracza 5 000 EUR, z kwoty [KUPB] przysługującej rolnikowi na podstawie załącznika do niniejszej decyzji odlicza się kwotę odpowiadającą 10% łącznej kwoty przekraczającej 5 000 EUR. Powyższą wielkość procentową powiększa się o cztery punkty procentowe, jeżeli łączna kwota płatności bezpośrednich, w tym wszelkich [KUPB], przekracza 300 000 EUR, przy czym zmniejszenie dotyczy jedynie tej części łącznej kwoty przekraczającej 300 000 EUR, na którą składają się [KUPB].

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Litewskiej".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

33 Od przystąpienia Republiki Litewskiej do Unii dochód rolników litewskich jest wspierany za pomocą płatności bezpośrednich, które obejmują płatności finansowane z budżetu Unii oraz krajowe płatności bezpośrednie finansowane z budżetu danego państwa. Republika Litewska podjęła decyzję o stosowaniu SJPO. Zgodnie z tym systemem płatność jest obliczana poprzez podział rocznej koperty finansowej danego państwa przez obszar rolniczy uprawniający do skorzystania z pomocy.

34 Na mocy aktu o przystąpieniu z 2003 r. płatności bezpośrednie Unii dla rolników na Litwie oraz w pozostałych nowych państwach członkowskich wzrosły stopniowo. Mogły one osiągnąć 100% poziomu płatności bezpośrednich wypłacanych w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie dopiero od roku 2013. Do tego czasu nowe państwa członkowskie miały prawo przyznawać, po zatwierdzeniu przez Komisję, KUPB.

35 Wedle sądu odsyłającego na Litwie nie zrealizowano celu określonego w akcie o przystąpieniu z 2003 r. polegającego na tym, by poziom płatności bezpośrednich za 2012 r. stanowił 90% poziomu płatności bezpośrednich wypłacanych w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie.

Wiąże się to z faktem, że płatności bezpośrednie były przydzielane na podstawie plonów referencyjnych z upraw rolnych odnotowanych między rokiem 2000 i rokiem 2002. Na tej podstawie została obliczona również koperta finansowa płatności bezpośrednich Republiki Litewskiej w wysokości 100%, dzielona przez obszar bazowy w celu uzyskania płatności bezpośredniej na hektar. Do roku 2012 plony referencyjne znacznie się jednak zwiększyły, a obszar bazowy stale wzrastał. W konsekwencji kwota płatności bezpośrednich na hektar uległa zmniejszeniu.

36 W dniu 20 października 2011 r. Komisja wydała dokument roboczy DS/2011/14/REV2, w którym uściśliła tryb, zgodnie z którym za rok 2012 niektóre nowe państwa członkowskie powinny, na mocy rozporządzenia nr 73/2009, zastosować modulację płatności bezpośrednich oraz dokonać zmniejszenia KUPB. I tak, po pierwsze, płatności bezpośrednie przekraczające kwotę 5 000 EUR zostały zasadniczo poddane modulacji. Po drugie, na mocy decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final KUPB dla rolników na Litwie zostały obniżone o 10%.

37 B. Jakutis oraz spółdzielnia rolnicza z Kretingalė złożyły do agencji wniosek o wsparcie dla obszarów rolniczych oraz dla innych obszarów za rok 2012.

38 Agencja wydała decyzję z dnia 5 czerwca 2013 r. dotyczącą B. Jakutisa, zgodnie z którą należało dokonać zmniejszenia KUPB z uwagi na fakt, że łączna kwota płatności bezpośrednich, w tym wszystkich KUPB, przysługujących zainteresowanemu za rok 2012, przekroczyła 5 000 EUR [tj. 17 264 LTL (litów litewskich)].

39 W odniesieniu do spółdzielni rolniczej z Kretingalė agencja zastosowała w drodze decyzji z dnia 22 maja 2013 r. modulację płatności bezpośrednich finansowanych z EFOGR oraz dokonała zmniejszenia KUPB. Łączna kwota płatności bezpośrednich oraz KUPB wypłaconych tej spółdzielni przekracza 300 000 EUR.

40 B. Jakutis i spółdzielnia rolnicza z Kretingalė wnieśli do sądu odsyłającego skargi o stwierdzenie nieważności wspomnianych decyzji.

41 Zdaniem skarżących w postępowaniu głównym nie istniała żadna podstawa prawna do zastosowania na Litwie za rok 2012 modulacji płatności bezpośrednich, czy też zmniejszenia KUPB. Podnoszą oni, że na mocy postanowień aktu o przystąpieniu z 2003 r., dopóki nie zostanie rzeczywiście wykazane, że kwoty i poziomy płatności bezpośrednich na rzecz litewskich gospodarstw rolnych odpowiadają poziomom i kwotom płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, dopóty płatności bezpośrednie na rzecz litewskich gospodarstw rolnych nie mogą być modulowane na podstawie art. 7 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009.

42 Skarżący w postępowaniu głównym podkreślają, że za rok 2012 poziom płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie przekraczał 90% poziomu całości płatności bezpośrednich, natomiast było matematycznie niemożliwe, aby przekroczył on 90% tego poziomu na Litwie. Poza tym płatności bezpośrednie finansowane z budżetu Unii dla rolników litewskich za rok 2012 są ponaddwukrotnie niższe niż płatności bezpośrednie otrzymywane w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, nawet po zmodulowaniu tych drugich o 10%. Dopóki nie zostanie rzeczywiście wykazane, że kwoty i poziomy płatności bezpośrednich na rzecz litewskich gospodarstw rolnych odpowiadają poziomom i kwotom płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, dopóty płatności bezpośrednie na rzecz litewskich gospodarstw nie powinny i nie mogą być modulowane, a KUPB nie mogą być zmniejszane.

43 Agencja podkreśliła, że nie jest właściwa do dokonania oceny zgodności z prawem dekretów rządu litewskiego ani tym bardziej decyzji Komisji.

44 Rząd litewski potwierdza informacje przywołane przez skarżących w postępowaniu głównym i stwierdza przy tym, że Komisja nie przeprowadziła jakiegokolwiek dochodzenia ani nie przedstawiła żadnych informacji potwierdzających, iż poziom płatności bezpośrednich za rok 2012 jest taki sam w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie oraz w nowych państwach członkowskich. Argumenty przedstawione w dokumencie roboczym DS/2011/14/REV2, zgodnie z którymi poziom płatności w nowych państwach członkowskich odpowiadał poziomowi płatności w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, opierają się na interpretacji wielkości procentowych wskazanych w rozporządzeniu nr 73/2009.

45 Zdaniem rządu litewskiego znaczna liczba gospodarstw rolnych w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie otrzymała za rok 2012 kwotę płatności bezpośrednich nieprzekraczającą 5 000 EUR i modulacja nie miała do nich zastosowania zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 73/2009, dlatego otrzymały one płatności bezpośrednie w wymiarze 100%. W konsekwencji oznacza to, że gdyby modulację zastosowano wyłącznie do gospodarstw, które otrzymują kwotę płatności bezpośrednich przekraczającą 5 000 EUR, to całościowy poziom płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie przekraczałby 90% poziomu całości płatności bezpośrednich. Natomiast w nowych państwach członkowskich wszystkie gospodarstwa otrzymują płatności bezpośrednie w wymiarze 90%, niezależnie od tego, czy płatności bezpośrednie na rzecz gospodarstw przekraczają kwotę 5 000 EUR.

46 Sąd odsyłający ma wątpliwości, czy opisana sytuacja jest zgodna z zasadą niedyskryminacji. Ze względu na to, że kwota wypłacana na hektar obiektywnie różni się w nowych państwach członkowskich i w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, te dwie grupy państw znajdują się w odmiennych sytuacjach, więc nie powinny być traktowane w taki sam sposób, a mianowicie poprzez stosowanie modulacji w identyczny sposób. Ponadto Komisja wydaje się być zobowiązana, w świetle zasad staranności i dobrej administracji, do ustalenia wszystkich niezbędnych okoliczności faktycznych w celu wykonania przysługujących tej instytucji uprawnień dyskrecjonalnych.

47 W tych okolicznościach Vilniaus apygardos administracinis teismas (okręgowy sąd administracyjny w Wilnie) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) W odniesieniu do oceny, w świetle art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 w związku z art. 7 i 121 tego rozporządzenia, poziomu płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich i w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie:

a) Czy art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 121 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że za 2012 r. poziom przekraczających 5 000 EUR płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie wynosił 90%?

b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – czy oznacza to, że za 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich nie osiągnął poziomu płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, w świetle brzmienia i celów art. 10 ust. 1 i art. 121 rozporządzenia nr 73/2009?

c) Czy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 (»z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1«) oraz dokument roboczy DS/2011/14/REV2, które przewidują przeprowadzenie porównania płatności bezpośrednich w oparciu o różne podstawy – w nowych państwach członkowskich poziom płatności bezpośrednich oceniany jest bez zastosowania modulacji (90% zgodnie z art. 121 tego rozporządzenia), natomiast w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie poziom ten jest oceniany po zastosowaniu modulacji [100% minus 10% zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia] – są sprzeczne z aktem o przystąpieniu z 2003 r.

oraz z zasadami prawa Unii, w tym z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji, a także z celami WPR określonymi w art. 39 TFUE?

2) W odniesieniu do niezgodności art. 10 ust. 1 oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009, a także wydanych na ich podstawie aktów prawa Unii, z aktem o przystąpieniu z 2003 r. i z zasadami Unii:

   a) Czy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 (»z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1«), art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine tego rozporządzenia (»z uwzględnieniem, od roku 2012, zastosowania art. 7 w związku z art. 10«), a także dokument roboczy DS/2011/14/REV2 oraz decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final, które zostały wydane na podstawie wskazanych przepisów, są sprzeczne z aktem o przystąpieniu z 2003 r., który nie przewiduje modulacji płatności bezpośrednich ani zmniejszenia [KUPB] w nowych państwach członkowskich, ani też roku, od którego miałoby nastąpić zrównanie płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich i w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie?

   b) Czy art. 10 ust. 1, art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009, a także dokument roboczy DS/2011/14/REV2 oraz decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final – w zakresie, w jakim w świetle ich brzmienia i celów modulacja płatności bezpośrednich oraz zmniejszenie [KUPB] mają zastosowanie w 2012 r. w nowych państwach członkowskich, które otrzymują znacznie mniejsze wsparcie bezpośrednie niż wsparcie przysługujące państwom członkowskim innym niż nowe państwa członkowskie – są sprzeczne z zasadami prawa Unii, w tym z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji, a także z celami WPR określonymi w art. 39 TFUE, a w szczególności z celem zwiększenia wydajności rolnictwa?

   c) Czy zmiana art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009 (»z uwzględnieniem, od roku 2012, zastosowania art. 7 w związku z art. 10«), która została wprowadzona w drodze sprostowania (zmiana, poprzez którą dokonano nie korekty o charakterze technicznym, lecz materialnej zmiany przepisu wyrażającej założenie, że w 2012 r. płatności bezpośrednie w nowych państwach członkowskich zostaną zrównane z płatnościami bezpośrednimi w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie), jest sprzeczna z zasadami prawa Unii, w tym z zasadami ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, dobrej administracji, uczciwej konkurencji i niedyskryminacji?

   d) Czy termin »dydis« użyty w art. 1c [rozporządzenia nr 1259/1999] [»kwota« albo »poziom« we francuskiej wersji językowej] ma to samo znaczenie co termin »lygis« [»poziom«] użyty w art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009?

3) Czy decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final i dokument roboczy DS/2011/14/REV2, które nie zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i które nie zawierają uzasadnienia (zostały wydane wyłącznie w oparciu o założenie, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich był równy poziomowi płatności bezpośrednich w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie), są sprzeczne z aktem o przystąpieniu z 2003 r. i z zasadami prawa Unii, w tym z zasadą pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz dobrej administracji? Jeśli tak jest, to czy należy stwierdzić nieważność art. 1 ust. 4 decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final, z powodu naruszenia rozporządzenia nr 73/2009 i aktu o przystąpieniu z 2003 r.?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego lit. a) i b)

48 Poprzez pytanie pierwsze lit. a) i b) sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 1 oraz art. 121 rozporządzenia nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „poziomu płatności bezpośrednich stosowanego w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie" należy rozumieć w ten sposób, że za rok 2012 wspomniany poziom wynosił 90% poziomu całości płatności bezpośrednich i że pojęcie „poziomu płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich" należy rozumieć w ten sposób, że za rok 2012 poziom ten był równy poziomowi państw członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie.

49 Odpowiedź twierdząca na to pytanie oznaczałaby zastosowanie na mocy art. 7, 10 i 121 wspomnianego rozporządzenia modulacji do płatności bezpośrednich dla rolników w nowych państwach członkowskich oraz zgodnie z art. 132 tego rozporządzenia – do KUPB.

50 Bezsporne jest, że kwoty płatności dla wspomnianych rolników nie tylko były niższe za rok 2012 niż kwoty dla rolników w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, lecz także, że kwoty te różniły się w obrębie tych dwóch grup państw członkowskich.

51 Niemniej w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009, poprzez ustanowienie związku między odpowiednimi poziomami płatności bezpośrednich w tych dwóch grupach państw członkowskich, wskazuje się, że mimo istnienia w każdej z tych dwu grup państw członkowskich istotnych różnic między kwotami płatności bezpośrednich, które stoją na przeszkodzie uzyskaniu wspólnego poziomu w drodze obliczenia średniej odpowiednich kwot, wspólny poziom został ustalony.

52 Wobec braku definicji w prawie Unii „poziomu płatności bezpośrednich stosowanego w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie", o którym mowa w art. 10 i 121 rozporządzenia nr 73/2009, należy interpretować to wyrażenie w świetle jego kontekstu oraz celów realizowanych przez prawodawcę Unii (zob. podobnie wyrok Szatmári Malom, C-135/13, EU:C:2014:327, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 W tym względzie należy przypomnieć, że odniesienie do wspomnianego poziomu zostało wprowadzone do prawa Unii aktem o przystąpieniu z 2003 r. w celu unormowania stopniowego wprowadzania płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich.

54 Celem owego stopniowego, a nie natychmiastowego stosowania wspomnianych płatności w nowych państwach członkowskich było zapobieżenie spowalnianiu restrukturyzacji sektora rolnego oraz tworzeniu istotnych różnic w dochodach i dysproporcji społecznych w wyniku przyznania pomocy nieproporcjonalnej do poziomu dochodów rolników i ludności ogółem (zob. podobnie wyroki: Bábolna, C-115/10, EU:C:2011:376, pkt 34; Polska/Rada, C-273/04, EU:C:2007:622, pkt 69).

55 Chociaż z harmonogramu wprowadzania zawartego w rozdziale 6 załącznika II do aktu o przystąpieniu z 2003 r. wynika, że płatności bezpośrednie dla rolników w nowych państwach członkowskich stanowią zawsze określoną wielkość procentową „poziomu stosowanego" w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, to oblicza się je w sposób całkowicie niezależny.

56 I tak obszar bazowy został określony we wspomnianym rozdziale 6, natomiast zarówno maksymalne kwoty roczne, jak i zasady określające płatności wypłacane w ramach SJPO zawarto w rozporządzeniu nr 1782/2003 w wyniku ich dodania do tego aktu odpowiednio decyzją 2004/281 oraz rozporządzeniem nr 583/2004.

57 Należy uznać, że poziom, jaki miały osiągnąć płatności bezpośrednie w nowych państwach członkowskich za rok 2013, a mianowicie 100% kwot planowanych poprzez zastosowanie wyżej wymienionych danych referencyjnych za rok 2003, nie odzwierciedla rzeczywistego poziomu płatności bezpośrednich. Tak więc prawodawca Unii nie zamierzał zrównywać poziomów nominalnych, lecz uzyskać poziom o charakterze abstrakcyjnym wielkości 100%, przyjmując przy tym, że ów poziom będzie skutkował różnymi kwotami w każdym państwie członkowskim.

58 Co prawda, jak zaznaczył sąd odsyłający, obszar bazowy na Litwie od 2003 r. wzrósł ponaddwukrotnie, przez co zmniejszyła się kwota płatności bezpośrednich na hektar. Niemniej okoliczność ta, która dotyczy jedynie kwot płatności bezpośrednich wypłacanych indywidualnie każdemu rolnikowi, pozostaje bez wpływu na działanie ustanowionego mechanizmu, który podnosi stopniowo pułap płatności bezpośrednich do poziomu 100%.

59 Ze względu na to zaś, że w ten sposób ustanowiony związek pomiędzy odpowiednimi poziomami płatności bezpośrednich wynika z aktu o przystąpieniu z 2003 r., a w konsekwencji z postanowień prawa pierwotnego (zob. podobnie wyrok Parlament/Rada, C-413/04, EU:C:2006:741, pkt 43), należy go uznać za niepodważalny przy dokonywaniu interpretacji rozporządzenia nr 73/2009, jako że odzwierciedla ono postanowienia zawarte w załączniku II do wspomnianego aktu o przystąpieniu.

60 W tych okolicznościach nie można uwzględnić argumentacji przedstawionej przez sąd odsyłający i popieranej przez skarżących w postępowaniu głównym oraz rząd litewski, która zmierza do podważenia równoważności, w rozumieniu art. 10 rozporządzenia nr 73/2009, poziomów płatności bezpośrednich stosowanych odpowiednio w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie oraz w nowych państwach członkowskich ze względu na to, że brak zastosowania modulacji do płatności bezpośrednich nieprzekraczających 5 000 EUR skutkuje tym, że kwota płatności bezpośrednich wypłacanych za rok 2012 w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie przekracza rzeczywiście, pomimo modulacji o 10%, poziom 90% całości płatności bezpośrednich – poziom formalnie osiągnięty w nowych państwach członkowskich.

61 W związku z tym, że poziom płatności bezpośrednich stosowany przed modulacją wynosi 100% niezależnie od kwot rzeczywiście wypłacanych w różnych państwach członkowskich, to przewidzianą w art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 całościową modulację o 10% należy bowiem uznać za zmniejszenie w rozumieniu art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, co należy uwzględnić do celów stwierdzenia równoważności stosowanych poziomów płatności bezpośrednich.

62 Natomiast uwzględnienie skutków nominalnych tych obliczeń podnosi, obok kwestii liczby rolników pobierających mniej niż 5 000 EUR, odpowiednio, w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie oraz w nowych państwach członkowskich, kwestię istotnej różnicy pomiędzy kwotami płatności bezpośrednich na hektar wypłacanymi w obu wypadkach, która sprawia, że nie jest możliwe dokonanie wymiernego porównania poziomu płatności wypłacanych w tych dwóch grupach państw członkowskich. Wybierając zaś abstrakcyjne kryterium stosowanego poziomu płatności bezpośrednich można pominąć takie rozważania.

63 Mając powyższe na uwadze, na pytanie pierwsze lit. a) i b) należy odpowiedzieć, że art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 1 oraz art. 121 rozporządzenia nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „poziomu płatności bezpośrednich stosowanego w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie" należy rozumieć w ten sposób, iż za rok 2012 wspomniany poziom wynosił 90% poziomu całości płatności bezpośrednich i że pojęcie „poziomu płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich" należy rozumieć w ten sposób, że za rok 2012 poziom ten był równy poziomowi państw członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie.

W przedmiocie pytania pierwszego lit. c) oraz pytania drugiego lit. a) i b)

64 Poprzez pytanie pierwsze lit. c) oraz pytanie drugie lit. a) i b) sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy art. 10 ust. 1 in fine i art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009, decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final oraz dokument roboczy DS/2011/14/REV2 są nieważne.

65 Jeśli chodzi o dokument roboczy DS/2011/14/REV2, należy od razu zaznaczyć, że z motywu szóstego decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final wynika, iż została ona wydana zwłaszcza z uwzględnieniem treści owego dokumentu roboczego. W takich okolicznościach wystarczy w niniejszym wypadku zbadać ważność wspomnianej decyzji, natomiast nie ma potrzeby odrębnego badania ważności tego dokumentu.

Zgodność z aktem o przystąpieniu z 2003 r.

66 Jeśli chodzi, po pierwsze, o podnoszone naruszenie aktu o przystąpieniu z 2003 r., wedle sądu odsyłającego ma ono swoje źródło w tym, że wspomniany akt nie przewiduje modulacji płatności bezpośrednich Unii ani zmniejszenia KUPB w nowych państwach członkowskich, a w konsekwencji stosowanie, w oparciu o sporne przepisy, modulacji w nowych państwach członkowskich za rok 2012, to znaczy przed osiągnięciem poziomu 100% płatności bezpośrednich, stoi w sprzeczności z wypracowanym w 2003 r. porozumieniem, zgodnie z którym płatności bezpośrednie powinny osiągnąć wspomniany poziom w 2013 r.

– Płatności bezpośrednie Unii

67 Należy od razu przypomnieć, że stopniowe wprowadzanie płatności bezpośrednich Unii w nowych państwach członkowskich nie miało doprowadzić do równoważności kwot wypłacanych odpowiednio w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie oraz w nowych państwach członkowskich. Celem było, jak wynika z pkt 53 i 54 niniejszego wyroku, aby nie szkodzić rozwojowi sektora rolnego w nowych państwach członkowskich poprzez wprowadzenie bez okresu przejściowego z góry określonego poziomu wsparcia dla każdego z tych państw członkowskich.

68 W świetle tego konkretnego celu system ustanowiony aktem o przystąpieniu z 2003 r. z zasady nie stoi na przeszkodzie stosowaniu do nowych państw członkowskich reformy o zasięgu ogólnym, takiej jak modulacja, mającej poprawić funkcjonowanie WPR we wszystkich państwach członkowskich poprzez uzyskanie większej równowagi między instrumentami stworzonymi w celu wspierania zrównoważonego rolnictwa oraz instrumentami służącymi wsparciu rozwoju obszarów wiejskich.

69 Brak unormowania w akcie o przystąpieniu z 2003 r. kwestii stosowania modulacji w nowych państwach członkowskich wiąże się z tym, że reforma WPR, w ramach której wprowadzono modulację, została przeprowadzona równolegle z negocjacjami w sprawie przystąpienia nowych państw członkowskich. Jak zaznaczył bowiem rzecznik generalny w pkt 91 opinii, modulacja została wprowadzona przez rozporządzenie nr 1782/2003 po podpisaniu aktu o przystąpieniu z 2003 r., a art. 12a rozporządzenia nr 1782/2003, normujący zasady modulacji w nowych państwach członkowskich, został dodany do wspomnianego rozporządzenia przez rozporządzenie nr 583/2004. Możliwość wprowadzenia takich zmian acquis communautaire stosowanego we wspomnianych państwach członkowskich została wyraźnie przewidziana w art. 23 i 57 aktu o przystąpieniu z 2003 r.

70 Chociaż w sprawie w postępowaniu głównym nie podważa się samego ewentualnego zastosowania modulacji do płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich, to wątpliwości sądu odsyłającego dotyczą warunków takiego zastosowania.

71 W tym względzie bezsporne jest, że treść art. 12a rozporządzenia nr 1782/2003 została powtórzona i uściślona w art. 10 rozporządzenia nr 73/2009 odnośnie do dwóch elementów. W rozporządzeniu tym wymaga się, po pierwsze, by uwzględnione zostały skutki modulacji w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie do celów stwierdzenia, że poziom płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich jest już co najmniej równoważny z poziomem stosowanym w pierwszej grupie państw. Po drugie, wynika z niego, że wielkość procentowa, jaką należy uwzględnić do celów modulacji w drugiej grupie państw, ogranicza się do różnicy odpowiednich poziomów płatności bezpośrednich.

72 Ta ostatnia zasada służy zapewnieniu, jak uściśla motyw 17 rozporządzenia nr 73/2009, by modulacja nie prowadziła do zmniejszenia wypłacanych rolnikowi w nowym państwie członkowskich kwot netto do poziomu poniżej kwot wypłacanych jego odpowiednikowi w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie.

73 Jak słusznie zaznaczyły rząd polski oraz Komisja w swych uwagach na piśmie, na mocy tej zasady zastosowanie modulacji za rok 2012 nie doprowadziło do zmniejszenia poniżej 300 000 EUR płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich ze względu na to, że różnica odpowiednich poziomów wyniosła zero.

74 Natomiast stosowanie za rok 2012 modulacji do płatności bezpośrednich wypłacanych w nowych państwach członkowskich skutkowało istotnie zmniejszeniem o 4% kwot przekraczających 300 000 EUR. Zmniejszenie to może co prawda zwiększyć istotną różnicę istniejącą między kwotami płatności bezpośrednich na hektar wypłacanymi odpowiednio w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie oraz w nowych państwach członkowskich. Niemniej poziom owych kwot osiągnięty po wspomnianym zmniejszeniu w nowych państwach członkowskich pozostanie znacznie wyższy od poziomu stosowanego w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, w odniesieniu do których modulacja wynosi 14%.

75 Należy zatem uznać, że art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 w związku z art. 10 ust. 2 oraz motywem 17 wspomnianego rozporządzenia przyczynia się do osiągnięcia celu polegającego na uzyskaniu we wszystkich państwach członkowskich większej równowagi pomiędzy wspieraniem zrównoważonego rolnictwa a wsparciem rozwoju obszarów wiejskich – celu, który wpisuje się w ramy prawne wyznaczone przez akt o przystąpieniu z 2003 r.

76 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009 jest zgodny z aktem o przystąpieniu z 2003 r., gdyż pozwala – poprzez uwzględnienie skutków modulacji w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie – na stosowanie systemu modulacji płatności bezpośrednich Unii we wszystkich państwach członkowskich za rok 2012.

– KUPB

77 Artykuł 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 przewiduje, że całkowite bezpośrednie wsparcie, jakie może zostać przyznane rolnikowi w nowym państwie członkowskim, wraz ze wszystkimi KUPB, nie przekracza poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiadającego systemu płatności bezpośrednich mającego zastosowanie w tym czasie w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, z uwzględnieniem zastosowania art. 7 w związku z art. 10 wspomnianego rozporządzenia.

78 Chociaż powyższy zakaz przekroczenia wprowadzono wcześniej do art. 1c rozporządzenia nr 1259/1999 przez rozdział 6 sekcja A pkt 27 lit. b) załącznika II do aktu o przystąpieniu z 2003 r., to wymóg uwzględnienia w tym względzie skutków modulacji w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie został ustanowiony dopiero na mocy wspomnianego art. 132 ust. 2.

79 Wymóg ten sprawił, że Komisja uznała, iż modulacja powinna znaleźć zastosowanie do KUPB wypłacanych na Litwie za rok 2012.

80 Chociaż z tych samych powodów, które wcześniej uzasadniały modulację samych tylko płatności bezpośrednich Unii na mocy art. 10 ust. 1 in fine rozporządzenia nr 73/2009, należy uznać, że rozszerzenie stosowania modulacji na całość płatności bezpośrednich dla rolników z nowych państw członkowskich jest zasadniczo zgodne z aktem o przystąpieniu z 2003 r., to ocena zgodności z prawem konkretnych warunków tego stosowania zawartych w decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final wymaga interpretacji art. 132 rozporządzenia nr 73/2009 w zgodzie z aktem o przystąpieniu z 2003 r.

81 W tym względzie należy zaznaczyć, że uzyskanie na mocy ust. 6 wspomnianego artykułu zezwolenia Komisji, któremu podlega przyznanie KUPB, zależy od konkretnego i szczegółowego zbadania danych płatności – zbadania, którego etapy zostały już określone w art. 1c, dodanym do rozporządzenia nr 1259/1999 przez rozdział 6 sekcja A pkt 27 lit. b) załącznika II do aktu o przystąpieniu z 2003 r. Z przepisu tego wynikało, że warunki stosowania modulacji różnią się w zależności od systemu płatności wybranego przez nowe państwo członkowskie, a mianowicie systemu płatności jednolitej albo SJPO.

82 Mimo że zarówno wspomniany art. 1c, jak i art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 dotyczą, zasadniczo, wszystkich nowych państw członkowskich, z ust. 4 każdego z tych artykułów wynika, że nowe państwo członkowskie, które stosuje SJPO, może przyznawać uzupełniającą krajową pomoc bezpośrednią zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 5–8 każdego z tych artykułów.

83 Zgodnie z uzasadnionym powodem, by od 2012 r. stosować w nowych państwach członkowskich system modulacji, w tym, jak sugeruje motyw 17 rozporządzenia nr 73/2009, w odniesieniu do KUPB, należy zrównać mechanizm zmniejszania skumulowanej kwoty płatności bezpośrednich Unii oraz KUPB z mechanizmem modulacji samych tylko płatności bezpośrednich Unii.

84 Tak więc, jeśli chodzi o wspomnianą skumulowaną kwotę, zmniejszenia należy uwzględnić jedynie w wypadku, gdy modulacja znajduje zastosowanie w odniesieniu do płatności bezpośrednich Unii. Jako że na mocy art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 modulacji nie stosuje się do płatności poniżej 300 000 EUR, zmniejszenia nie powinny również dotyczyć KUPB.

85 W związku z tym, że, jak zaznaczono w pkt 73 niniejszego wyroku, art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009 nie znajduje zastosowania w nowych państwach członkowskich, zastosowanie znajduje jedynie art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia, a w konsekwencji stosuje się jedynie zmniejszenie o cztery punkty procentowe w odniesieniu do kwot przekraczających 300 000 EUR.

86 Tymczasem poprzez zobowiązanie do zastosowania modulacji za rok 2012 względem rolników, w odniesieniu do których łączna kwota krajowych płatności bezpośrednich oraz płatności bezpośrednich Unii wynosi między 5 000 EUR a 300 000 EUR, decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final nie uwzględniła równoległego stosowania modulacji płatności bezpośrednich oraz modulacji KUPB.

87 Z powyższego wynika, że należy stwierdzić nieważność decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final.

Zgodność z przywołanymi zasadami ogólnymi

88 W związku z wykazaniem sprzeczności decyzji wykonawczej C(2012) 4391 final z aktem o przystąpieniu z 2003 r. zbędne stało się badanie zgodności tej decyzji z przywołanymi przez sąd odsyłający zasadami ogólnymi.

89 Jeśli chodzi o art. 10 i 132 rozporządzenia nr 73/2009, z postanowienia odsyłającego nie wynika, w jakim zakresie przepisy te mogą naruszać wymienione zasady prawa Unii, z wyjątkiem zasady niedyskryminacji.

90 Co się tyczy tej ostatniej zasady, należy jednak zaznaczyć, że ze względu na to, iż sytuacja rolnictwa w nowych państwach członkowskich różniła się radykalnie od sytuacji rolnictwa w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, uniemożliwiając dokonanie skutecznego porównania (wyrok Polska/Rada, C-273/04, EU:C:2007:622, pkt 87, 88), konkretne przepisy art. 10 i 132 rozporządzenia nr 73/2009, które odpowiadają uzasadnionemu powodowi, by od 2012 r. stosować w nowych państwach członkowskich system modulacji, nie naruszają zasady niedyskryminacji.

91 Z powyższego wynika, że na pytanie pierwsze lit. c) oraz na pytanie drugie lit. a) i b) należy odpowiedzieć, iż decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final jest nieważna, natomiast badanie wspomnianych pytań nie wykazało niczego, co podważałoby ważność art. 10 ust. 1 in fine oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009.

W przedmiocie pytania drugiego lit. c)

92 Poprzez pytanie drugie lit. c) sąd odsyłający zwraca się zasadniczo o wyjaśnienie, czy art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009, w brzmieniu wynikającym ze sprostowania opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 18 lutego 2010 r., jest nieważny w zakresie, w jakim poprzez zmianę wprowadzoną w drodze sprostowania dokonano nie korekty o charakterze technicznym, lecz zmiany materialnej.

93 Trzeba od razu przypomnieć, że przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część ten przepis stanowi (wyrok Rosselle, C-65/14, EU:C:2015:339, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

94 Należy zauważyć, że sprostowanie art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009 zostało dokonane we wszystkich językach urzędowych Unii. Chociaż pierwotna wersja wspomnianego art. 132 ust. 2 akapit ostatni wymieniała we wszystkich językach urzędowych Unii rok 2012, to wzmianka ta znajdowała się w niektórych wersjach językowych na początku tego akapitu, natomiast w innych wersjach językowych znajdowała się ona na jego końcu.

95 Litewska wersja językowa zalicza się do pierwszej kategorii wspomnianych wersji językowych, w której przed sprostowaniem rok widniał na początku ostatniego akapitu art. 132 ust. 2 rozporządzenia nr 73/2009. Dokonane sprostowanie jest następujące: wyrażenie „od roku 2012” usunięto z początku tego akapitu i umieszczono na jego końcu, pomiędzy wyrażeniem „z uwzględnieniem” a wyrażeniem „zastosowania art. 7 w związku z art. 10”.

96 Jak słusznie zauważyła Komisja, wymienienie roku 2012 na początku art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009 może sugerować, że przepis ten należy interpretować w ten sposób, iż zakaz przekroczenia dotyczy wyłącznie roku 2012, a interpretacji tej nie da się pogodzić z celem owego przepisu.

97 Należy zatem uznać, że sprostowanie opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 18 lutego 2010 r. stanowi zwykłą korektę wyjaśniającą, pozostającą bez wpływu na znaczenie omawianego przepisu.

98 W konsekwencji na pytanie drugie lit. c) należy odpowiedzieć, że badanie tego pytania nie wykazało niczego, co podważałoby ważność art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009, w brzmieniu wynikającym ze sprostowania opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 18 lutego 2010 r.

W przedmiocie pytania drugiego lit. d)

99 Poprzez pytanie drugie lit. d) sąd odsyłający zmierza do ustalenia, czy termin „dydis" w litewskiej wersji językowej („montant [kwota]" albo „niveau [poziom]" we francuskiej wersji językowej) użyty w art. 1c ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1259/1999, który został dodany do rozporządzenia przez akt o przystąpieniu z 2003 r., ma takie samo znaczenie jak termin „lygis" („niveau [poziom]" we francuskiej wersji językowej) użyty w art. 132 ust. 2 ostatni akapit rozporządzenia nr 73/2009.

100 Należy od razu przypomnieć, że wspomniany art. 132 ustanawia co do istoty takie same zasady jak art. 143c rozporządzenia nr 1782/2003, w którym z kolei powtórzono rozwiązania, o których mowa w art. 1c rozporządzenia nr 1259/1999.

101 Właściwym terminem w języku litewskim użytym zarówno w art. 143c ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1782/2003, jak i w art. 1c ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1259/1999 jest „dydis". Termin ten został zmieniony dopiero przy przyjęciu rozporządzenia nr 73/2009, które posługuje się w art. 132 ust. 2 akapit ostatni terminem „lygis".

102 Natomiast w wielu innych wersjach językowych w art. 1c ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1259/1999 oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009 pozostawiono terminy co do istoty identyczne. Dotyczy to między innymi wersji językowych: hiszpańskiej, niemieckiej, angielskiej, francuskiej, włoskiej i portugalskiej.

103 Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, sformułowania użytego w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Przepisy prawa Unii należy bowiem interpretować i stosować w sposób jednolity w świetle wersji sporządzonych we wszystkich językach urzędowych Unii. W razie rozbieżności między różnymi wersjami językowymi aktu prawa Unii przedmiotowy przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi on część (wyrok Ivansson i in., C-307/13, EU:C:2014:2058, pkt 40).

104 W tym względzie należy zauważyć, że ani systematyka, ani cel rozporządzenia nr 73/2009 nie przemawiają za odmienną interpretacją w stosunku do poprzednich aktów, która odzwierciedlałaby zamianę terminu „lygis" na termin „dydis". Przeciwnie, w motywie 48 tego rozporządzenia wskazuje się, że „należy zachować warunki dotyczące przyznawania" KUPB.

105 Należy zatem uznać, że zmiana terminologii użytej w litewskiej wersji językowej art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009 w stosunku do terminologii użytej w równoważnych artykułach wcześniejszych rozporządzeń nie zmienia znaczenia tego akapitu. Jak zaznaczył rzecznik generalny w pkt 142 opinii, twierdzenie to znajduje poparcie w fakcie, że w art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009 powtórzono rozwiązania, o których mowa w rozdziale 6 sekcja A pkt 27 lit. b) załącznika II do aktu o przystąpieniu z 2003 r.

106 W konsekwencji na pytanie drugie lit. d) należy odpowiedzieć, że termin „dydis" użyty w litewskiej wersji językowej art. 1c ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 1259/1999, który został dodany do rozporządzenia przez akt o przystąpieniu z 2003 r., ma takie samo znaczenie jak termin „lygis" użyty w litewskiej wersji językowej art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009.

W przedmiocie pytania trzeciego

107 Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy decyzja wykonawcza C(2012) 4391 final jest nieważna ze względów związanych z jej uzasadnieniem albo brakiem publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

108 W świetle zawartego w pkt 87 niniejszego wyroku stwierdzenia nieważności wspomnianej decyzji wykonawczej nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na to pytanie.

W przedmiocie kosztów

109 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 7 ust. 1, art. 10 ust. 1 i art. 121 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „poziomu płatności bezpośrednich stosowanego w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie" należy rozumieć w ten sposób, że za rok 2012 wspomniany poziom wynosił 90% poziomu całości płatności bezpośrednich i że pojęcie „poziomu płatności bezpośrednich w nowych państwach członkowskich" należy rozumieć w ten sposób, że za rok 2012 poziom ten był równy poziomowi państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej w jej kształcie na dzień 30 kwietnia 2004 r.**

2) **Decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 final z dnia 2 lipca 2012 r. zezwalająca na przyznanie krajowych uzupełniających płatności bezpośrednich na Litwie za rok 2012 jest nieważna, natomiast badanie pytań prejudycjalnych nie wykazało niczego, co podważałoby ważność art. 10 ust. 1 in fine oraz art. 132 ust. 2 akapit ostatni in fine rozporządzenia nr 73/2009.**

3) **Badanie wspomnianych pytań nie wykazało niczego, co podważałoby ważność art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009, w brzmieniu wynikającym ze sprostowania opublikowanego w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 18 lutego 2010 r.**

4) **Termin „dydis" użyty w litewskiej wersji językowej art. 1c ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia Rady (WE) nr 1259/1999 z dnia 17 maja 1999 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej, który został dodany do rozporządzenia przez Akt dotyczący warunków przystąpienia do Unii Europejskiej Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, ma takie samo znaczenie jak termin „lygis" użyty w litewskiej wersji językowej art. 132 ust. 2 akapit ostatni rozporządzenia nr 73/2009.**

Podpisy